

"H ZAXAPENIA"

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

"Η Ζαχαρένια"

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Η Ζαχαρένια
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κωνσταντίνα Παπαδοπούλου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Φαίδρα Ροπούλου

© Κωνσταντίνα Παπαδοπούλου, 2021

Εικονογράφιση:
Φαίδρα Ροπούλου(ετών 8)

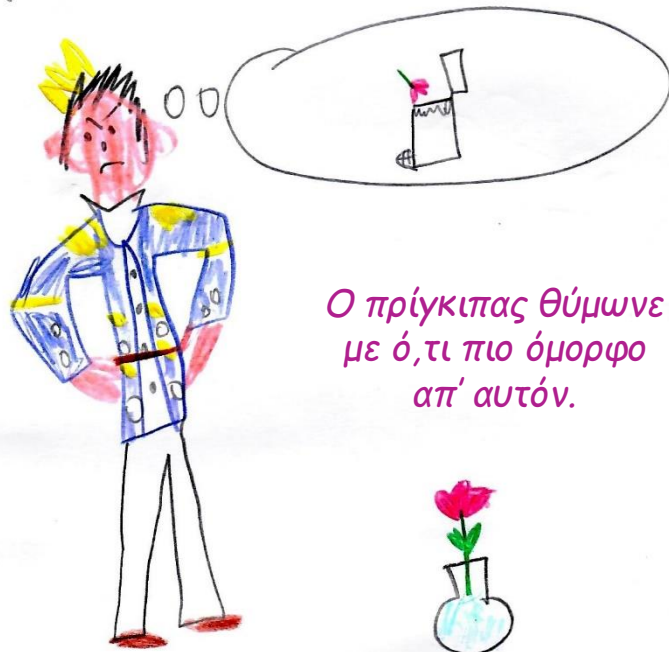
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιοδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα μακρινό-μακρινό νησί –εκεί που ο ουρανός είναι πράσινος και η θάλασσα πορτοκαλί, που τα πουλιά ζούνε στο νερό και τα ψάρια πετάνε– ζούσε ένας πρίγκιπας. Τον λέγανε Γιάκκη. Ήταν περίεργος, μοναχικός και είχε για παρέα του μια μικρή πράσινη άσχημη κάμπια, την Έλλια.

Ο πρίγκιπας ήταν ξανθός με μεγάλα γκρι μάτια και ροδαλά μάγουλα, του άρεσε να ξυπνάει κάθε πρωί, να ντύνεται, να χτενίζεται, να κάθεται ώρες ατελείωτες μπροστά στον καθρέφτη του και να θαυμάζει την ομορφιά του.

Ζούσε σε ένα κάστρο με πολλά δωμάτια και ας ήταν μόνος. Περνούσε τον περισσότερο καιρό του στο δωμάτιο του. Ήταν τεράστιο γεμάτο υφάσματα και κοσμήματα, με πολλά χρώματα και πολλούς-πολλούς καθρέφτες.

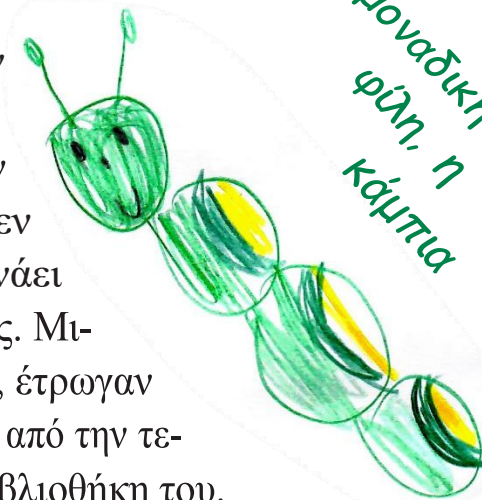

*Ο πρίγκιπας θύμωνα
με ό,τι πιο όμορφο
απ' αυτόν.*

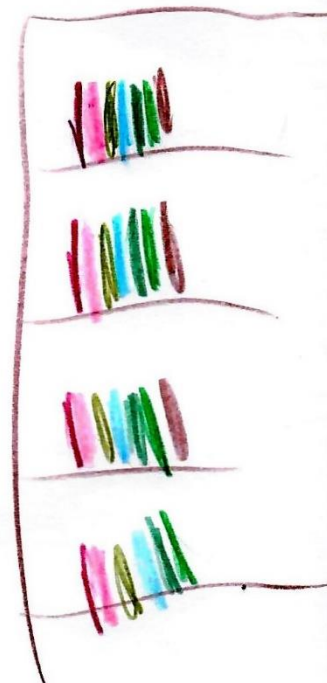
Δεν ήθελε όμως να βλέπει κανέναν, ούτε τα μικρά ζωάκια που ήταν τόσο όμορφα και τρυφερά και ζούσαν έξω από το κάστρο του. Ούτε τα πανέμορφα λουλούδια που φύτρωναν συνεχώς και έδειχναν τόσο ζωντανά, με τόσα χρώματα που ήταν λες και σχημάτιζαν δεκάδες ουράνια τόξα. Δεν μπορούσε να αντέξει την ομορφιά τους, δε δεχόταν ότι κάτι ή κάποιος ήταν πιο όμορφος από αυτόν.

Γι' αυτό, είχε σαν μοναδική του φίλη μια κάμπια, που ήταν τόσο άσχημη που δεν τον πείραζε να περνάει το χρόνο του μαζί της. Μιλούσαν για τα πάντα, έτρωγαν μαζί, διάβαζαν βιβλία από την τεράστια και γεμάτη βιβλιοθήκη του.

*Η μοναδική του
φίλη, η
κάμπια*

*Η βιβλιοθήκη του
πρίγκιπα*

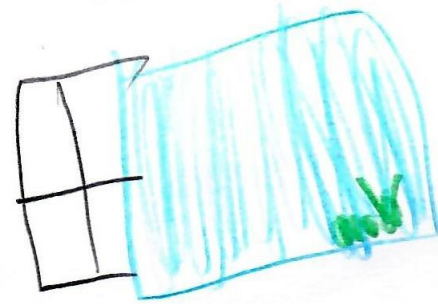
Το αγαπημένο τους βιβλίο ήταν η «Ζαχαρένια», μια τόσο όμορφη και γλυκιά πριγκίπισσα, που όσοι την έβλεπαν έχαναν τη φωνή τους...

Και ο Γιάκκης ονειρευόταν πως κάποια μέρα θα την βρει, θα την παντρευτεί και μαζί θα κάνουν το πιο όμορφο ζευγάρι που υπάρχει στον κόσμο.

Και έτσι περνούσαν οι μέρες τους, ώσπου ήρθε ο χειμώνας. Ήταν βαρύς, σκοτεινός και παγωμένος. Η μικρή του κάμπια του είπε ότι θα έπρεπε να φύγει για λίγο καιρό, δε μπορούσε να περάσει το χειμώνα μαζί του, αλλά κάποια στιγμή θα ξανάρθει. Θα έπρεπε να την περιμένει...

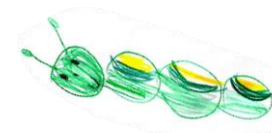
«Μόλις τελειώσει ο χειμώνας και ζεστάνει ο καιρός... Μόλις τα πρώτα λουλουδάκια ανθίσουν και σου χαμογελάσουν, τότε να ξέρεις ότι θα έρθω... Να με περιμένεις, μη με ξεχάσεις!», είπε η μικρή του φίλη και έφυγε.

Χάθηκε τόσο γρήγορα στο δάσος και άφησε τον πρίγκιπα ολομόναχο πλέον.

Ο πρίγκιπας
έχασε
την καλύτερή του
φίλη.

«Δεν έχω κανέναν τώρα!», είπε δυνατά ο πρίγκιπας και κλείστηκε στο δωμάτιό του. Δε βγήκε στο παράθυρό του, δεν κοίταζε πλέον έξω απ' αυτό.

Ήταν πολύ στενοχωρημένος που έχασε ξαφνικά την παρέα του. Σκεφτόταν μόνο πότε θα έρθει η άνοιξη, για να συναντηθούν πάλι και να κάνουν όλα όσα τους άρεσαν και άρχιζαν να του λείπουν.

Όσπου το χιόνι έλιωσε! Το κρύο ήταν πιο γλυκό, οι ακτίνες του ήλιου έμπαιναν από τις μεγάλες χρωματιστές κουρτίνες και χάιδευαν απαλά το πρόσωπό του. Τότε κατάλαβε πως ήταν η ώρα που θα επέστρεφε η φίλη του. Ήταν τόσο χαρούμενος και γεμάτος αγωνία που θα την αντίκριζε! Δεν μπορούσε να περιμένει άλλο.

Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο παράθυρο. Ξαφνικά είδε κάτι... Αλλά όχι! Δεν μπορεί να είναι η φίλη του αυτή που πετάει κι όσο πλησίαζε τόσο δε μπορούσε να την κοιτάει. Είχε μια λάμψη γύρω της και τόσα χρώματα... Μπλε, μοβ, ροζ!

Ήταν μια πεταλούδα! Μια πεταλούδα τόσο όμορφη, που κι ο ίδιος δε πίστευε την ομορφιά της. Ήταν το ωραιότερο πράγμα που είχε δει ποτέ.

Είχε μείνει ακίνητος να την κοιτάει. Εκείνη τον πλησίαζε κουνώντας με τόση χάρη τα μεγάλα της φτερά και αφήνοντας πίσω της μια πολύχρωμη αύρα χρυσόσκονης. Όσο πλησίαζε

όμως, ο πρίγκιπας άρχιζε να κλείνει σιγά-σιγά το παράθυρο. Ένωθε μέσα του ότι ένα τόσο όμορφο πλάσμα δε θα μπορούσε να σταθεί δίπλα του.

«Όχι δε γίνεται να είναι πιο όμορφη από μένα!», σκεφτόταν και το χέρι του έσπρωχνε το παράθυρο, ώσπου το έκλεισε τελείως...

Η καημένη η πεταλούδα, άρχισε να κάνει

κύκλους γύρω από το παράθυρο του πρίγκιπα και να του φωνάζει:

«Εγώ είμαι, δε με θυμάσαι; Η φίλη σου...».

Ο πρίγκιπας σάστισε. «Όχι, όχι! δεν είσαι!», της φώναζε, «Φύγε! Η φίλη μου είναι μια κάμπια και την περιμένω να γυρίσει».

«Μα, εγώ είμαι! Έγινα πεταλούδα και γύρισα να μείνω πάλι μαζί σου. Άνοιξέ μου να διαβάσουμε, όπως παλιά τη «Ζαχαρένια!»

Ο πρίγκιπας δε πίστευε σε αυτά που άκουγε. «Πώς γίνεται να ξέρει για τη «Ζαχαρένια;», σκέφτηκε. «Θεέ μου, δεν είναι δυνατόν! Είναι η μικρή μου κάμπια! Τι να κάνω τώρα; Δε γίνεται να είναι πιο όμορφη από μένα! Πώς θα ζήσουμε μαζί; Πώς θα την κοιτάω; Πώς θα αντέξω; Δε θέλω βέβαια να είμαι άλλο μόνος μου. Χρειάζομαι τη φίλη μου, τη θέλω πίσω... τι να κάνω;!» αναρωτιόταν.

Ο πρίγκιπας πάλευε μέσα του. Δεν μπορούσε να αποφασίσει. Η μικρή του φίλη πετούσε έξω από το παράθυρο με σκυμμένο πλέον το κεφάλι και χαμηλωμένα τα φτερά της. Δεν τα

ένιωθε πλέον. Νόμιζε ότι κάποιος της τα είχε κόψει. Δεν περίμενε να την απορρίψει ο αγαπημένος της φίλος. Ήταν τόσο στενοχωρημένη και σιγά-σιγά άρχισε να απομακρύνεται.

Μόλις ο πρίγκιπας την είδε πανικοβλήθηκε. «Όχι δε γίνεται να χάσω την Έλλια», είπε ο Γιάκκης. Άνοιξε γρήγορα το παράθυρο και της φώναξε:

«Έλλια, μη φεύγεις! Έλα μέσα, πανέμορφη μου πεταλούδα. Σε αγαπάω. Θέλω να είμαστε μαζί, όπως παλιά. Δεν έχει σημασία ποιος είναι πιο όμορφος. Σημασία έχει να είμαστε μαζί, γιατί χωρίς εσένα δε μπορώ. Τόσο καιρό μόνος μου η ομορφιά μου δε μου έκανε παρέα, δε μου μίλησε, δεν έφαγε μαζί μου, δε μου διάβασε βιβλίο. Η ομορφιά της φιλίας μας είναι μεγαλύτερη και αυτή θα κρατήσει για πάντα...».

Η πολύχρωμη πεταλούδα δεν μπόρεσε να κρατήσει τα δάκρυά της... και πέταξε γρήγορα κοντά του και έτσι, χωρίς να χρειαστεί να πουν τίποτα άλλο, ήξεραν ότι θα έμεναν για πάντα μαζί.

Τώρα ο πρίγκιπας ένιωθε ελεύθερος. Πέταξε τους καθρέφτες, βγήκε έξω στο δάσος. Γνώρισε όλα τα όμορφα ζώακια, μίλησε μαζί τους, μύρισε τα ζωηρά λουλούδια και προσπάθησε να κερδίσει όλα όσα έχασε τόσα χρόνια. Ήταν γεμάτος πλέον, ήταν ευτυχισμένος.

«Πόσο χαζός ήμουν και δεν έβλεπα; Η ομορφιά είναι στην καρδιά μας, όμως πρέπει να ρίξουμε και μια δεύτερη μάτια για να την δούμε. Η καρδιά μας είναι η “Ζαχαρένια” και επιτέλους τη βρήκα...»!

